<u>בבית המשפט העליון</u>

בג"ץ 4642/19

לפני:	כבוד השופט ע' פוגלמן כבוד השופטת י' וילנר כבוד השופט ע' גרוסקופף
העותר:	פלוני
	נ ג ד
המשיבים:	1. בית הדין הארצי לעבודה 2. בית הדין האזורי לעבודה לחיפה 3. המוסד לביטוח לאומי
	עתירה למתן צו על תנאי
בשם העותר:	בעצמו

<u>פסק-דין</u>

<u>השופטת י' וילנר:</u>

1. עתירה זו מופנית כלפי פסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה, בגדרו נדחה ערעורו של העותר על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בחיפה. בית הדין האזורי קבע כי אין להתערב בהחלטת "ועדת הרשות" (שהיא ועדה המורכבת מפקיד שיקום, רופא מוסמך ומעובד המוסד לביטוח לאומי (להלן: ועדת הרשות או הוועדה), כאמור בתקנה 18א לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956 (להלן: התקנות)), לפיה הירידה בהכנסות העותר אינה נובעת מפגיעה בעבודה.

2. העותר, יליד שנת 1954, הוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי, הוא המשיב 3 (להלן: המל"ל), כנפגע עבודה כתוצאה מתאונת עבודה שאירעה ביום 5.4.1998. בשנת 2004, פנה העותר לוועדת הרשות, על מנת שזו תפעיל את תקנה 17 לתקנות בעניינו

ותקבע את דרגת נכותו מחדש. הוועדה דחתה את בקשתו, והעותר ערער על החלטת הוועדה לבית הדין האזורי לעבודה.

בהמשך לכך, ברבות השנים הוחזר עניינו של העותר שש פעמים לבחינה נוספת של הוועדה, וזאת בהתאם לשישה פסקי דין שונים של בית הדין האזורי לעבודה. ביום 5.3.2017 התקבלה החלטת ועדת הרשות האחרונה, שאף היא ניתנה בהתאם להחלטת בית הדין האזורי, ובה נקבע כי הירידה בהכנסותיו של העותר אינה תוצאה מהפגיעה בעבודה, ומשכך אין להפעיל את סמכותה של הוועדה להעלות את דרגת נכותו של העותר בהתאם לתקנה 17 לתקנות.

3. העותר הגיש ערעור על החלטת הוועדה לבית הדין האזורי, ובה טען כי ועדת הרשות התעלמה מחוות דעת רפואית שהגיש וממסמכים ונתונים נוספים המלמדים, לטענתו, על הקשר הישיר שבין פגיעתו לבין הירידה בהכנסותיו. בית הדין האזורי דחה את תביעת העותר וקבע כי לא נפל כל פגם בהחלטת הוועדה המצדיק את התערבות בית הדין.

4. בהמשך לכך, הגיש העותר ערעור לבית הדין הארצי לעבודה, וערעורו נדחה אף הוא. נקבע כי יש לאשר את פסק דינו של בית הדין האזורי מהטעמים שפורטו בו, למעט ביחס לקביעה אחת שאין בה כדי להשליך על תוצאת פסק הדין.

5. עתירה זו מכוונת, כאמור, נגד פסקי הדין של בתי הדין לעבודה. בעתירתו טוען העותר כי פסקי הדין בעניינו שגויים, וחוזר על טענותיו הרבות לעניין התעלמות הוועדה ממסמכים ונתונים הרלוונטיים לשיטתו להחלטתה, ולפגמים שנפלו בעבודת הוועדה.

6. לאחר העיון בעתירה ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות על הסף אף מבלי להידרש לתגובה.

טענותיו של העותר הן טענות ערעוריות באופן מובהק, והעתירה אינה מעלה כל סוגיה עקרונית החורגת מענייניו הפרטני של העותר. ואולם, כידוע, בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על בית הדין הארצי לעבודה, והתערבות בפסקי הדין הניתנים על-ידו שמורה למקרים חריגים בלבד, שבהם נפלה טעות משפטית מהותית ושיקולי הצדק מחייבים התערבות בנסיבות העניין זאת, בין היתר, נוכח מומחיותם של בתי הדין לעבודה ובהיותם הגורמים האמונים על עיצוב משפט העבודה (ראו: בג"ץ 525/84 חטיב נ' בית הדין הארצי לעבודה, ירושלים, פ"ד מ(1) 673 (1986); בג"ץ 3515/18 שדולת הנשים

בישראל נ' בית הדין הארצי לעבודה, **פסקה** 20 (15.5.2018); **בג"ץ** 8686/18 חלפון נ' מדינת ישראל - משרד המשפטים, **פסקה** 6 (24.12.2018); **בג"ץ** 4329/19 אביטל נ' המוסד לביטוח לאומי (1.7.2019)). המקרה הנדון אינו בא בגדר המקרים החריגים המצדיקים התערבות כאמור.

7. מעבר לדרוש אציין כי בית הדין האזורי לעבודה התייחס בהרחבה לטענותיו של העותר בדבר המסמכים הרפואיים והנתונים מהם, לטענתו, התעלמה הוועדה, ודחה את כולן. כך לגבי בדיקת ה-C.T מיום 30.1.2009, בדיקת EMG מיום 11.3.2009, מכתבו של ד"ר יערי שרצקי מיום 19.12.2001 וחוות דעתו של ד"ר לב-אל מיום 20.10.2013. בית הדין האזורי עיין בקביעות הוועדה וקבע כי היא נימקה החלטתה תוך התייחסות אל כל אחד מהם. כמו כן, בית הדין הארצי לעבודה התייחס לטענת העותר בדבר פגמים שנפלו בעבודת הוועדה ודחה אותם. כך למשל, נקבע כי עזיבת חברת הוועדה במהלך הדיון בו נשמעו טענות העותר ובא כוחו נעשתה בהסכמתם.

8. לנוכח האמור, העתירה נדחית.

ראוי היה לחייב את העותר בהוצאות לאוצר המדינה, ואולם אך לפנים משורת הדין, ומשלא נתבקשה תגובה, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ו' בתמוז התשע"ט (9.7.2019).

ש ו פ ט ש ו פ ט ת ש ו פ ט